

MOLNÁR DÓRA

Vadak

A napfény a testemet simogatja, a szél fűszálakat borzol körülöttem, és édes rothadásillat leng. Mély álomban tart a természet, míg egy sörétes csöve a bordáim közé nem nyomódik.

– Hé! Hé, Követ! Ébredj, te semmirekellő! – halom a rekedt hangot a puska békésebb végéről.

Feltápászkodom, lerázom a rovarokat magamról, majd a fővadászra pillantok. Róka terepszínű ruhában, csizmában, fécántollas kalapban áll mellettem. Kellemes látványt nyújt. A zöld jól illik vörös bundájához.

– Hamarosan kezdődik a tárgyalás, majd a lakoma. Menjünk.

Mindig a Rókavárban intézzük az ilyesféle mocskos ügyeket. Az üreg Berény és a Kettős-Körös csücskénél, Bódishátnál található. A zöldekkel díszített, füzek által körülölelt bejárat jól látható. Bárki könnyen megtalálja.

Mikor belépünk a nagyterembe, már minden készen áll. Az asztalok U-alakba rendezve, megterítve várnak, a közönség pedig izgatottan figyel. Halk, zümmögő puzmogás tölti be az egész helyiséget. A megjelentek pletykára éhesek.

A tribünön álló hatalmas tölgyfaasztalt öt főre terítették meg, mögötte ül a bíróság. Megállok az emelvény egyik félreeső részén, mire Sas rám pillant okuláréja mögül, majd elégedetten bólint.

– Most, hogy mind összegyűltünk, kezdődjék a tárgyalás – mondja fekete köpenyében, majd az asztalra csap kalapácsával. – Hozzátok a bűnöst! Hadd döntse el a bíróság, milyen megtorlást érdemel!

Éles nyikorgással nyílnak a fenyőajtók, mögülik pedig előbukkan a bűnös, és a két Róka, aki közrefogja.

– Pfuj, csupasz ocsmányság – mondja felháborodottan Vaddisznó, aki a főasztal jobb szélén ül.

– Nem is értem, miért túrjuk meg őket.

– Uralkodj az indulataidon, kedves barátom! – piszszegi le a fővadász az udvariatlankodót.

Kísérői letérdeltetik a láncra vert bűnöst a tribün elé, de nem tángítanak mellőle. A csupasz ember osto-

bán pislog körbe, szeméből könny csorog, ajka remeg, és nyöszörög. Csúnya látvány. Egészen biztosan ellenőr, vagy ami még rosszabb, tanár.

– K-kérem, kedves... – néz könyörögve a jobbán álló felé.

– Róka – segíti ki az.

– Kérem, kedves Róka, engedjenek el! Nem tettem semmi rosszat. Ugye, ön hisz nekem, kedves... – most bal felé fordul.

– Róka – mondja másik öre. A bűnös értetlenkedik, ahogyan csak emberek tudnak, majd hangos szipogásba kezd.

A műsort megelegelve, Sas ragadja magához a szót. Ahogy felemelkedik, az egész terem elnémul.

– Bűnös vagy határátlépésben! – mennydörög a bíró. Az egész csarnokon morajlás fut végig, hatalmas hangzavar keletkezik. Még én is felszisszenek a tett súlyától, Ponty a főasztalnál pedig hitetlenkedve tátog. – Mind egyetértünk a büntetésben, nemde, barátaim?

Az egybegyűltek hangos asztalcsapkodásba kezdenek jóváhagyásuk kifejezéséül. Sas már emeli kalapácsát, amikor ismét kinyílik a nagykapu. Kutya lép a terembe.

– Kiskutyám, kutyuskám, segíts, kérlek! – könyörög a bűnös a drága öltönybe bújt Kutya felé csúszva, ám ő hátralép egyet.

– Nem azért vagyok itt, hogy megvédjelek. Macska és én is egyetértünk abban, hogy túl messzire mentél. Csak a bíróságot szeretném biztosítani afelől, hogy mi maximálisan támogatjuk a kiszabott büntetést, bármi legyen is az.

Az ember összegörnyed, majd hangosan felzokog, Sas pedig ítéletet hirdet:

– A lakoma tálalva!

A vezényszóra több száz éhes vad veti magát a földön kuporgó felé. Agyarak és csőrök csattognak, csont reped, és hús szakad.

A tribün mellett állok, onnan nézem az ítélet-végrehajtást. Vaddisznó felém fordul.

– Nem érzel szánalmat? A fajtársad. – Sárga szemébe nézek, majd vissza a lakomázók felé. Megrázom a fejem. Vaddisznó még engem figyel pár másodpercig, majd hatalmasat horkant:

– Emberek...